Divendres 23 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,39-42): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles aquesta paràbola: «Per ventura pot un cec menar un altre cec? ¿No cauran tots dos en la fossa? No és el deixeble superior al mestre, però, un cop instruït, cada un serà com el seu mestre. ¿Per què, doncs, veus la brossa en l'ull del teu germà, i de la biga que tens en el teu propi ull no te n'adones? ¿Com pots dir al teu germà: "Germà, deixa que et tregui la brossa que hi ha en el teu ull", i tu no veus la biga que hi ha en el teu? Hipòcrita, treu primer la biga del teu ull, i llavors hi veuràs per treure la brossa que hi ha a l'ull del teu germà».

© Albada Editorial / evangeli.net

«No és el deixeble superior al mestre, però, un cop instruït, cada un serà com el seu mestre»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, les paraules de l'Evangeli ens fan reflexionar sobre la importància de l'exemple i de procurar per als altres una vida exemplar. En efecte, la dita popular diu que «"Fra exemple" és el millor predicador», o una altra que afirma que «més val una imatge que mil paraules». No oblidem que, en el cristianisme, tots —sense excepció!— som guies, ja que el Baptisme ens confereix una participació en el sacerdoci (mediació salvadora) del Crist: en efecte, tots els batejats hem rebut el sacerdoci baptismal. I tot sacerdoci, a més de les missions de santificar i d'ensenyar als altres, incorpora també el munus —la funció— de regir o dirigir.

Sí, tots —vulguem o no— amb el nostre capteniment tenim l'oportunitat d'esdevenir un model estimulant per aquells que ens envolten. Pensem, per exemple, en l'ascendència que uns pares tenen sobre els seus fills, els professors sobre els alumnes, les autoritats sobre els ciutadans, etc. El cristià, nogensmenys, n'ha de tenir una consciència particularment viva d'això. Però..., «pot un cec menar un altre cec?» (Lc 6,39).

Per a nosaltres, cristians, és com una crida d'atenció allò que els jueus i les primeres generacions de cristians deien de Jesucrist: «Tot ho ha fet bé» (Mc 7,37); «El Senyor començà a fer i ensenyar» (Ac 1,1).

Hem de procurar traduir en obres allò que creiem i professem de paraula. En una ocasió, el Papa Benet XVIè, quan encara era el Cardenal Ratzinger, afirmava que «el perill més amenaçador són els cristianismes adaptats», és a dir, el cas d'aquelles persones que de paraula es professen catòliques però que, en la pràctica, amb el seu captenir, no manifesten el “radicalisme” propi de l'Evangeli.

Ésser radicals no equival a fanàtics (ja que la caritat és pacient i tolerant) ni a exagerats (puix en qüestions d'amor no és possible exagerar). Com ha afirmat Joan Pau II, «el Senyor crucificat és un testimoni insuperable d'amor pacient i d'humil mansuetud»: no és un fanàtic ni un exagerat. Però sí que és radical, tant que ens fa dir amb el centurió que assistí a la seva mort: «Veritablement aquest home era just» (Lc 23,47).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Procureu adquirir les virtuts que creieu que falten als vostres germans, i ja no veureu els seus defectes, perquè no els tindreu vosaltres» (Sant Agustí)

- «L’oració i els sagraments ens obtenen aquella llum de veritat, gràcies a la qual podem ser alhora tendres i forts, fer servir dolçor i fermesa, callar i parlar en el moment adequat, reprendre i corregir de manera justa» (Benet XVI)

- «Per la caritat estimem Déu més que totes les coses i el proïsme com a nosaltres mateixos per l’amor de Déu. La caritat és el ‘vincle de la perfecció’ (Col 3,14) i la forma de totes les virtuts» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.844)